

mijmering

michael

Weinig mensen had ik zo lief als Michael. Hij is nu ruim dertig jaar dood. Hij ligt begraven op het kerkhof van de Achelse Kluis, het klooster waar hij op zijn achttiende intrad en waar hij drieënzestig jaar onafgebroken heeft geleefd. Ergens halverwege die periode kantelde het evenwicht tussen levende en dode monniken; al jaren liggen er meer op het kerkhof dan er in het klooster wonen. Nog twee witte kruisjes komen erbij in de stille tuin binnen de muren, de monniken zijn bijna op. Waar zullen die kruisjes blijven, als de boel wordt opgedoekt.

Michael was herstellende van een hartaanval in het ziekenhuis waar ik als zestienjarige vakantiewerk deed. Hij bleek organist en koorleider te zijn op de Kluis en gerespecteerd deskundige op gebied van het Gregoriaans. De klik was er meteen. Sommige mensen worden je gezonden, lijkt het. Michael was er zo een en ik vermoed dat hij dit andersom ook zo voelde. Michael – de naam was tweede keus, hij wilde Johannes als kloosternaam maar die was al vergeven – was de lichtste en verlichtste man die ik kende. Hij had een zachtmoedige, opvallend open geest en een rotsvast vertrouwen in de goedheid van God. Beschrijvingen doen hem tekort, omdat hij boven alles liefde was. We schreven elkaar al die jaren, we bezochten elkaar over en weer, hij doopte mijn dochter, overal waar Michael ging liet hij een spoor van licht en liefde na. Michael was monnik, maar vooral mens. En man. Hij was volkomen één met hoe God hem had gedacht.

Zijn vriend. Mauritius, eenzelfde gaaf exemplaar, nam het strakke kloosterleven niet te zwaar. Een paar keer per jaar, bij mooi weer, had hij zin in een pannenkoek. Tegen vader abt zei hij dat hij naar de oogarts moest - een aannemelijk verhaal omdat hij slechte ogen had – nam de bus naar Eindhoven en liep regelrecht naar de lunchroom van V&D. Hij vertelde het gniffelend, Michael lachte genietend mee.

Ik mis Michael nog altijd. Nog zie ik hem staan, ik bijna bij de weg, hij breeduit zwaaiend voor de poort van de Kluis.

Een engel. Een aardsengel.

Marjolijn Sengers, 15 juli 2017